

τέλεσμα, επίκειμαι, συμβαίνω, μέλλω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Τσακων.: *Ἀῦριο εἶντα θ' ἀκολουθήσῃ 'ἐν ξέρω Σίφν. 'Ελεάν σου 'κείνοι τί καὶ τί ἀκλούθηξε Σύμ. Νὰ δῆς λοιπὸν τί ἀκολούθησε!* Θήρ. *Τί 'ὰ τοῦ 'κλούθου-τον νὰ πάθῃ!* (τί δὰ τοῦ ἐμελλε νὰ πάθῃ!) Κάρπ. *'Εκλούθησεν αὐτον μέγαν κακὸν Κερασ. Λέει 'ς τὴ γυναῖκα σου 'κείνο ποῦ τοῦ 'κλούθησεν Ἴων. (Κρήν.) 'Εκλουθήξαν μου πολλὰ περιστατικά Ρόδ. Σὲ ἀφηγήτε ὅα ὅσα ἀκολουθήκαῖ (σὰς διηγῆθη ὅλα ὅσα συνέβησαν) Τσακων. 'Η χρῆσις καὶ ἀρχ. Πβ. Πλάτ. Πολ. 400c «τὸ τῆς εὐσημοσύνης τε καὶ ἀσχημοσύνης τῷ εὐρύθμῳ τε καὶ ἀργύθμῳ ἀκολουθεῖ».*

2) Ἐξακολουθῶ, συνεχίζω, δὲν διακόπτω Κρήτ.: *'Ακλουθῶ τὸ γάλα δ' ἀρρωστίαις.* 3) Συντρέχω, συνεπιλαμβάνομαι, βοηθῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Θέλ' νὰ σ' ἀκλουθοῦν κὶ τὰ πιδιά σ' γιὰ νὰ κάψ' τὴ δουλειά. Χώρις νὰ σ' ἀκλουθῇ οὐ σὺντροφός σ' τίπουτα δὲν κάψ' (σύντροφος = σύζυγος).*

β) Εὐνοῶ, ὠφελῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Δὲν τ' ἀκλούθ' σι οὐ κίρὸς τὰ 'σουδέματα κὶ δὲν γίν'καν φέτου. Θέλ' νὰ τὰ 'κλουθῇσ' οὐ κίρὸς γιὰ νὰ γέν'ν τὰ σταφύλια.* 4) Πράττω ὁμοίως, διατίθεμαι ὁμοίως, συμφωνῶ, μιμοῦμαι πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.): *'Ολα τοῦ προμοῦ 'κλουθοῦ (ἦτοι 'κλουθοῦνε, δηλ. ὅταν εὐδοκιμοῦν τὰ σιτάρια, εὐδοκιμοῦν καὶ τὰ λοιπὰ εἰσοδήματα) Ἄμοργ. || Παροιμ. 'Ακλουθῶ τὸν δάβολον ὥστε περὶ τὸ ποτάμιν (ἀκολουθῶ τὸν διάβολον ἕως ὅτου νὰ περάσω κτλ. Ἀπολογία τῶν δι' ἀνηθίκων μέσων ἐπιδιωκόντων καὶ ἐπιτυγχανόντων τι) Κερασ. || Ἄσμ.*

'Ως τρέχουνε τὰ σύγνεφα καὶ τὸν καιρὸ ἀκλουθοῦνε, τρέχουν καὶ τὰ ματάκια μου, ὅταν σὲ μελετοῦνε

Πελοπν. (Λακων.) Πβ. μεταγν. Λουκιαν. Δίκη φων. 12 «τῷ γὰρ τούτου σώματί φασι τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα κτλ.» β) Ἐπὶ μουσικῆς συμφωνίας, ἐναρμονίζομαι, συμφωνῶ πολλαχ.: Ἄσμ.

Πιάστε, πιάστε τὸ χορό, | πιάσε, νύφη μ', τὸ γαμπρὸ κὶ ἀκλουθᾶτε τὸ σκοπὸ

Ἦπ.

ἀκολύμπητος ἐπίθ. Λεξ. Λάουνδ. ἀκολύδητος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κολυμπητός < κολυμπῶ. Ἦ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μὴ κολυμβήσας. 2) Ὁ μὴ λαβὼν τὸ ἅγιον βάπτισμα, ἀβάπτιστος: *'Ακόμη ἔχουσι τὸ κοπέλλι ἀκολύδητο, γιὰτὶ δὲ βρέχονοι σάδουλο (ἀνάδοχον).*

ἀκόλυμπος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκόλουμπος Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀκόλυμπος.

Ὁ ἄπειρος τοῦ κολυμβᾶν. Ἦ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀκούλουμπος καὶ ὡς τοπων. Κάρπ.

ἀκόλωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κόλωτος < κολώνω.

Ὁ ἄνευ πυθμένος, ὁ ἄνευ βάσεως ἔνθ' ἄν.: *Χαλκὸν ἀκόλωτον Τραπ. || Φρ. Τ' ὁσπὶτ' ἀκόλωτον σακκὶν ἔν' (ἡ οἰκία εἶναι σάκκος ἀπύθμενος, ἦτοι αἱ ἀνάγκαι τῆς οἰκογενείας ἀπαιτοῦν συνεχεῖς δαπάνας, ὅπως ὁ ἄνευ βάσεως σάκκος ὡς διαρρέων δὲν πληροῦται ποτε) Χαλδ.*

ἀκόμη ἐπίρρ. ἀκμήν Καππ. ἀκόμην Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.) ἀκομή Καλαβρ. (Μπόβ.) Κρήτ. ἀκόμη κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀκόμης Ἀθῆν. (παλαιότ.) Κρήτ.

ἀκόμ' Καππ. (Φάρας.) Λέσβ. Τῆν. κ. ἄ. ἀκούμ' Καππ. (Ἀραβάν. Σιλ. κ. ἄ.) ἀκόη Ἰκαρ. Χίος (Πυργ.) ἀκόμην Πόντ. (Ὁφ.) ἀκόμην Νάξ. (Σαγκρ.) Σύμ. ἀκομήνε Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀκουμήνα Θράκ. (Αἰν.) ἀκουμῆνα Θράκ. (Αἰν.) ἀκόμε Πόντ. (Ὁφ.) ἀκόμεν Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ.) ἀκόμενον Πόντ. (Κερασ.) ἀκόμα κοιν. καὶ Καππ. (Μαλακ.) Πόντ. (Οἰν. Ὁφ.) ἀκόμ-μα Χίος (Πυργ.) ἀκόμας Κρήτ. Σκιάθ. ἀκόμαν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀκόμανας Πόντ. (Ἀμισ.) ἀκόμανον Πόντ. (Ἀμισ.) ἀκομᾶν Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ.) ἀκοὰ Χίος (Ποταμ.) ἀκόμου Καππ. (Φάρας.) ἀκόμτσι Σάμ. ἀκούμα Καππ. (Φερτ. Φλογ.) ἀκόνη Τσακων. ἀκονη Τσακων. ἀκόμη Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Μακεδ. (Γιουβ.) Μέγαρ. ἀκόη Χίος (Μεστ. Πυργ.) ἀκομή Χάλκ. κ. ἄ. ἀκόμ' Θράκ. (Βιζ. Κομοτ. Σαρεκκλ. Σηλυβρ.) Μάκεδ. (Γκιουβ.) Σάμ. Τῆλ. ἀκόμα Εὐβ. (Κονίστρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Κομοτ. Σαρεκκλ.) Κύπρ. Κῶς Μακεδ. Προπ. (Ἀρτάκ.) ἀκόμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀκόμην Κῶς ἀκόμην Κάλυμν. ἀκόν' Α. Ρουμελ. (Μεσημβρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίρρ. ἀκμήν. Πβ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 4,3,26 «καὶ τὰ μὲν σκευοφόρα τῶν Ἑλλήνων καὶ ὁ ὄχλος ἀκμήν διέβαινε». Ὁ τύπ. ἀκομή καὶ μεσν. Τὸ ο τοῦ ἀκόμην προήλθεν ἀναλογικ. ἐκ τῶν συνεκφερομένων λ. πότε, τότε, ὅτε, πόσος, τόσος κτλ., ὁ δὲ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου πάλιν ἀναλογικ. ἐκ τῶν συνεκφερομένων λ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 42 (1930) 79 κέξ. Ὁ τύπ. οὗτος καὶ παρὰ Γεωργηλ. Θανατ. Ρόδ. 150. Τὸ ἀκόμα κατὰ τὰ ἄλλα εἰς α ἐπίρρ. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,55, ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 12 (1915/6) 9 καὶ ἐν Ἀθηνᾷ 42 (1930) 82. Τὸ ἀκόμας κατὰ τὸ ὄντας, ἀνισωστάς κττ. Περὶ τῶν τύπ. πβ. Κορ. Ἀτ. 1,234 καὶ 2,23 κέξ., ΚΚrumbacher ἐν Kuhn's Zeit. 27, 498-521, ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,55 καὶ 2,127 καὶ ἐν Ἀθηνᾷ 42 (1930) 79 κέξ., ΚDieterich Untersuch. 41 καὶ ΚFoy ἐν Bezenb. Beitr. 12,62.

1) Ἐν καταφατικαῖς προτάσεσιν, ἔτι κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀραβάν. Μαλακ. Σιλ. Φάρας. Φερτ. Φλογ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): *'Ακόμη τὸ θυμᾶται. Ἀκόμη ζῇ. Ζωντανὴν ἀκόμη τὴν ἐπῆγαν 'ς τὸ σπῆτι. Εἶναι ἀκόμη παιδί. 'Ολο ἔρχεται κ' ἔρχεται κὶ ἀκόμα νὰ 'ρθῇ κοιν. 'Κόμη σήμερις εἴμ' ἐδῶ κὶ αὐρ' ὥς τὸ μεσημέρι Σωζόπ. Ἀκόμα νὰ 'ρε' 'ς τὸν ἐγμαντὸ τ' (μάτην περιμένομεν νὰ συνέλθῃ) Σαρεκκλ. Τοῦ 'ταξένη πῶς θὰ τὸνε διορίσῃ, περίμενε κὶ ἀκόμα νὰ τὸν διορίσῃ Κύνθν. 'Εστειλε νὰ τοὺς γυρεῦγῃ κὶ ἀκόμα γυρεῦγουν τοὺς αὐτόθ. || Φρ. Ἀκόμη φεύγει! ἢ φεύγει κὶ ἀκόμη φεύγει! (ἐπὶ τοῦ τρεπομένου εἰς ἄτακτον φυγὴν). Καὶ ποῦ 'σαι ἀκόμη! (ἀνάμενε καὶ ἄλλα!). Τραῦνιζα τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ! καὶ ποῦ 'σαι ἀκόμα! Καὶ κάθῃσαι ἀκόμη; (ἐντονος παρακέλευσις πρὸς τὸν δισταζόντα νὰ ἐκτελέσῃ ἔργον τι) σύνηθ. Ἀκόμα κὶ ἀκόμα! (μάτην τὸν περιμένεις!) Θράκ. || Ἄσμ.*

'Κόμαν ὁ λόγος ἔσπεκεν κ' ἡ συντεδὰ κρατοῦσεν

(συντεδὰ = ὁμιλία) Κερασ. β) Ἐνόσω, ἐφ' ὅσον Θράκ. (Σαρεκκλ.) — ΠΠαπαχριστοδ. Θρακ. Ἠθογραφ. 2,60: *Θέλω νὰ πεθάνω 'κόμ' ποῦ γεῖμαι ὥραϊγα ΠΠαπαχριστοδ. ἔνθ' ἄν.* 2) Ἐν ἀποφατικαῖς προτάσεσιν ἰσοδύναμον τῷ ἀρχ. πω κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): *Δὲν ξέρω ἀκόμη. Οὔτε 'ς τ' ἄλφα δὲν εἶσαι ἀκόμη. Δὲν ἦλθε ἀκόμη. Δὲν ἔφαγες; — Ἀκόμη (ἐνν. δὲν ἔφαγα). Τὰ εἶδες; — Ἀκόμη (ἐνν. δὲν τὰ εἶδα). Ἀκόμα καλὰ καλὰ δὲν ἀνοίξε*

